



Stichting Pater Schlooz

Maastricht, mei 2019

Deze keer zou ik in plaats van een nieuwsbrief wel een boek kunnen schrijven.

Samen met mijn vrouw en de secretaresse van onze stichting heb ik in maart jongstleden een achtdaags bezoek gebracht aan het werkgebied van Frans Schlooz en voor het eerst met eigen ogen de projecten gezien, die daar zijn gerealiseerd, gerealiseerd worden en hopelijk binnenkort gerealiseerd kunnen worden.

De indruk, die dat op ons gemaakt heeft, is ronduit overweldigend. In alle opzichten.

Veel meer dan ik gedacht had, geldt, dat je om echt gegrepen te worden door het grote belang, ja zelfs de noodzaak van het werk van onze Venlose pater en zijn opvolgers, maar één keer gezien hoeft te hebben, wat er nodig is en wat er gebeurt.

Iedereen, die zich de overigens legitieme vraag stelt, waarom nu juist in India en waarom nu juist op die plek, moet gewoon meegaan met de volgende delegatie van ons bestuur en die vragen zijn voor altijd en zonder woorden beantwoord. Waar we ook kwamen.

De nood is veel hoger dan je denkt en het werk, dat verricht wordt, veel nuttiger, efficiënter en succesvoller dan je denkt. Om dat boek te vermijden en me toch te beperken tot een nieuwsbrief, slechts enkele voorbeelden. Let wel. Dit is een kleine selectie van wat we gezien hebben.



Pope Johns Garden

Een klassieker, 'n traditional. Pope Johns Garden, midden in Chennai, het oude Madras. Bijna 10 miljoen inwoners! Het eerste grote opvangcentrum van Pater Schlooz zelf. Alles in één. Het "ziekenhuis" voor melaatsen in het zelfde park als een modelboerderij, een school en het opvangcentrum voor kinderen, geboren met een HIV besmetting, en voor zwerfkinderen. Indrukwekkender kan eigenlijk niet. Zeker niet als een aantal van de bewoners van jong tot oud komen vertellen, dat ze er zonder "onze" pater niet meer zouden zijn. De ouden, die hem zelf nog gekend hebben met evenveel verve en gemak als de jonkies, die hem slechts uit de verhalen kennen. Allemaal stralend ondanks hun ellende en vol levensblijheid ondanks ziekte en ander malheure. Als verwende rijkard, want zo voel je je, schaam je je een beetje. Een mogelijk toekomstig project. Een school voor zwerfkinderen op het platteland ergens halverwege Chennai en Trichy. Dat is overigens zes uur rijden met de auto. Sowieso een zeer bijzondere ervaring in India. Toeteren is niet verboden. Nee. Op alle bumpers staat: "Use your horn". En dat bevel wordt geestdriftig opgevolgd door iedereen. Koeien en voetgangers op de snelweg zijn even welkom als auto's, brommers en fietsers. En allemaal stoppen en keren ze even makkelijk.

Terug naar de school voor zwerfkinderen.

Honderdvijftig jongens, honderdveertig meisjes, vijftwintig kleuters. Allemaal echte wezen of arbeidswezen. Dat zijn kinderen, wier ouders zo ver weg hun kleine beetje geld moeten verdienen, dat ze hun kinderen achter moeten laten, meestal "onbeheerd". De overheid houdt niet zo van goed onderwijs voor kastelozen. Daar worden ze te ontwikkeld van en zouden ze wel eens lastig van kunnen worden voor de huidige machthebbers. Dus worden onder het mom van moderne normen, regels op de opvang van die kinderen losgelaten, die gelden voor scholen voor de rijken. Het resultaat. Als de scholen binnen een jaar niet hun ruimte verdubbelen, moet meer dan de helft van de kinderen weg. Wat helemaal niet kan, tenzij je hen volledig aan hun lot overlaat.

De scholen moeten dus twee keer zo groot worden.

In de hiermee gemoeide grote kosten willen wij, met en dankzij u, graag een bijdrage leveren.

Statutaire Zetel: Venlo • Register st. 29.428 d.d. 12-1-1970

Correspondentie-adres: Parkweg 5b, 6212 XN Maastricht

Tel: 043 - 3101485 • Fax: 043 - 3215812 • info@stichtingpaterschlooz.nl • www.stichtingpaterschlooz.nl

ING: 68.84.84.018 • IBAN: NL26 INGB 0688 4840 18 • BIC: INGBNL2A

De stichting is erkend als ANBI algemeen nut beogende instelling.

Dit betekent dat uw gift aftrekbaar is voor de belastingdienst en dat er vrijstelling is van successierechten.

Verder naar **Salem, 6 miljoen inwoners, een opvangcentrum voor zwerfkinderen uit de grote stad.** Ook wezen. Waarom? De oorzaken zijn legio. Van ouders, die dood zijn tot niet te bevatten verwaarlozing.

Fantastisch de werkers van Don Bosco. Op straat, bij busstations en treinstations vooral, zoeken ze naar die kinderen. Ze hebben er een neus voor. Nemen ze mee naar het opvangcentrum, waar ze een regulier bestaan krijgen en opbloeien. En even belangrijk is, ze houden ze uit de klauwen van criminelen, die een zelfde neus voor die kinderen hebben, maar volstrekt tegenovergestelde bedoelingen.

Toen wij er waren, was er net een jongetje van een jaar of vijf/zes een paar dagen in het centrum. Hij had zo'n traumatische ervaringen meegemaakt, dat hij niet meer kon praten. Enkele dagen heeft hij erover gedaan voordat hij weer enig vertrouwen in volwassenen kreeg, voordat hij voldoende ervaren had, dat die niet altijd en alleen maar kwaad willen. En weer. De kinderen, die er al wat langer waren. Blij en trots op wat ze konden. Van hardlopen tot boogschieten. Een aantal van hen heeft zelfs een traditionele sabeldans voor ons ingestudeerd. De uitvoering is echt indrukwekkend.

Inmiddels hebben we uit ons reguliere budget € 15.000,- kunnen vrijmaken om zonnepanelen te kunnen plaatsen en zo de energiekosten van dit centrum en nog twee andere in de regio tot nul te reduceren, zodat meer geld vrijkomt voor de opvang.



Ten slotte **de sloppenwijken van Chennai.** Een onvoorstelbare chaos. Basinbridge is de naam van de wijk. Voor wie zo'n sloppenwijk nog nooit in het echt heeft gezien, een kluwen van smalle steegjes en straatjes, zo vuil, zo vies, zo arm, dat je je ogen niet gelooft. Veel respect van de bewoners overigens ook hier weer, voor de werkers van Don Bosco. Niks paters met kruisen en verhalen over Jezus en de kerk. Nee noeste, harde werkers van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Zij loodsen ons door de wijk, waar we zonder hen niet eens naar binnen zouden durven. Een klein zaaltje, als je het zo mag noemen. We gaan de cheques uitreiken aan vijftien vrouwen, die een lening krijgen om een eigen bedrijfje te beginnen, in het kader van het zeer succesvolle **micro krediet project, dat aan het einde van dit jaar wordt omgezet in een volksbank.** Waarover meer in de december circulaire.

Vijf en veertig vrouwen, die niets hebben, beginnen een eigen bedrijfje om te zorgen, dat zij een eigen inkomstenbron, hoe bescheiden ook, krijgen, zodat ze onafhankelijk worden van uitbuiting en criminaliteit, zodat hun kinderen naar school kunnen en niet al van jongs af als dagloners moeten werken. Om dat met enige kans op succes te kunnen doen, worden ze bijgestaan in zogenaamde self help groups, door andere vrouwen, die een zelfde initiatief inmiddels succesvol hebben afgerond. Dat zijn er intussen meer dan duizend.

Ook hier weer blij gezichten. Er wordt gedanst, gezongen en thee gedronken. Twee van de dames mogen we thuis bezoeken. Trots tonen ze ons hun huis. Meestal hier een of twee kamers, waar geen stromend water voor handen is en geen toilet. Gemiddeld met minstens zes tot acht mensen wonen, werken en slapen ze er. Binnen is het opvallend schoon afgezet tegen de enorme rotzooi in de omgeving en op straat. Een van de twee maakt ijsjes en verkoopt die, de ander rijstmeel. De laatste verkoopt ook water, dat ze dagelijks van de rand van de wijk naar haar waterverkoopspunt rijdt op een handkar in enorme flessen. Beiden overtuigd van hun succes. Wij ook trouwens.



Na dit bezoek zijn we pas echt blij, dat we tijdens ons verblijf de onderhandelingen succesvol hebben afgerond om deze micro krediet verstrekking voor vrouwen definitief, zoals dat in het Engels zo mooi heet, self revolving te maken, om ervoor te zorgen dat het voor altijd kan blijven bestaan in de vorm van een volksbank, die onder andere door de vrouwen zelf zal worden bestuurd.

Stoppen met vertellen nu, al zou ik nog uren kunnen doorgaan. Anders wordt het toch nog een boek. Daarom ter afsluiting. Ontzettend trots mag u als vrienden van Pater Schlooz zijn, dat u de basis bent en de financiële pijlers vormt, waarop al het moois, wat wij in India hebben gezien, is gebaseerd. Zelfs de toch heel nuchtere Frenske Schlooz zou trots zijn.

Mr. W. J. Dols,
voorzitter

Het bestuur van de Stichting Pater Schlooz,

Mr. W. Dols (voorzitter)

F. Nelissen (secretaris)

P. Op Heij (penningmeester)

Fr. R. Mariasusai (lid)

R. van der Naald (lid)

R. Kuitems (lid)

Mr. P.M. Boels (erevoorzitter)

J.H.M. Boels (erevoorzitter)

Heeft u kinderen, familie, vrienden of kennissen die ook een steentje willen bijdragen?
Verwijs hen dan naar de website www.stichtingpaterschlooz.nl. Alvast bedankt!